

Tremtinys

LIETUVOS POLITINIŲ KALINIŲ IR TREMTINIŲ SĄJUNGOS SAVAITRAŠTIS

2009 m. sausio 9 d.

Eina nuo 1988 m.
spalio 28 d.

Nr. 1 (831)

Augome kartu su atgimstančia Lietuva

LPKTS Vilkaviškio skyrius buvo įsteigtas 1998 metų rudenį. Jo iniciatorai – Valentinas Pečiukaitis, Stasys Dambrava, Henrika ir Gediminas Almonaičiai, Alfonsas Pumeris. Skyrius kūrėsi ir augo kartu su atgimstančia Lietuva. Jo veika buvo plati, apėmė politines, kultūrines bei socialines sritis. Tuo pat imta rūpintis istorinio atminimo išsaugojimu.

Skyriaus narių iniciatyva buvo suorganizuota išvyka į Igarką, tris kartus į Krasnojarsko kraštą ir kitus Sibiro rajonus. Tikslas – parvežti ir perlaidoti lietuvių tremtinį palaikus. Tuo pat metu buvo pradėta ieškoti ir perlaidoti žuvusių partizanų palaikus. Atminimo kryžiais, paminkliniais akmenimis, koplytstulpiais ir paminklais rajone pažymėtos partizanų kovos už Lietuvos laisvę vietas.

Kiek gražių darbų buvo atlikta! Stasys Dambrava sudarė ir išleido ištremtyjų iš Vilkaviškio apskrities sąrašą, kuriamo jamžinta apie tris tūkstančius asmenų. Buvo išleistos knygos: Vytauto Antano Dambravos „Molotovo-Ribentropo pakto užkulisiai“, Gedimino Almonaičio „Grąžinkite man gyvenimą“ ir kitos.

Kęstutis Dambrava subūrė 35 žmonių – buvusių tremtinių ir politinių kalinių – chorą. Visų gražių darbų suminėti neįmanoma. Tai buvo metai, kai Lietuvoje net-

rūko žmonių pasišventimo, entuziazmo, tikėjimo ir meilės atgimstančiai Lietuvi.

Kai šiandien žvelgi į Romo Čeplos, Romo Eidukevičiaus ir kitų fotografių tų laikų nuotraukas, į senus „Dobil“ puslapius, širdį suspaudžia: kiek daug tie žmonės vilčiai įdėjo į neatlyginamą veiklą dėl Tėvynės. Daugelio jau néra tarp gyvujų. Visi prisimename Alfonsą Pumerį, kurio veikla skyriuje buvo neįkainojama. Jo darbus tēsiame mes, kuriuos jis išmokė nebijoti sunkumų. Per ši laikotarpį po jo mirties pastatėme paminklą Keturvalakių krašto

šaulių kuopa, vadovaujama R. Ramanausko. Mūsų šventėje dainavo šaulių ansamblis, vadovaujamas A. Šerono.

Glaudūs ryšiai mus sieja su TS-LKD partijos Vilkaviškio skyriumi, jo vadovu R. Žiemiu. Pagirtina, kad gražiai bendraujame su Pajevonio ir Vilkaviškio Salomėjos Nėries vidurinių mokyklų bei Gražiškių bendruomenėmis. Visai neseniai Pajevonyje svečiajosi mūsų, LPKTS Vilkaviškio filialo ansamblis „Atmintis“, vadovaujamas D. Barauskienės. Pajevonio krašto buvę tremtiniai vedė mokiniams pilietiškumo pa-

LPKTS žymeniu „Už nuopelnus Lietuvai“ apdovanotą vilkaviškietį K. Dambravą (dešinėje) sveikina LPKTS Vilkaviškio filialo pirmininkė D. A. Karkienė ir Marijampolės aps. koordinatorius V. Raibikis bei LPKTS Šakių filialo pirmininkas V. Haase
Romo Čeplos nuotr.

partizanams, pašventinome paminklus Vižaičiuose, Počietyje, Patilčiuose ir Sarmančiuose.

Džiugina skyriaus bendrabdarbiavimas su P. Karužos

mokas: jaunoji karta svarbius istorinio laikotarpio liudijimus girdėjo iš pirmų lūpų. Gaila, kad rajono mokyklos nepasinaudoja šia patirtimi.

(keliamas į 4 psl.)

Mūsų uždaviniai ir darbai

2009-ieji – ypatingų jubilejų metai. Svarbiausias ir didžiausias iš jų – Lietuvos Vardo 1000-metis. Jį švesime liepos šeštają. Bet prieš tai minėsime 1949 m. Vasario 16-osios Partizanų Deklaracijos 60 metų ir tų pačių metų kovo 25-28 d. Lietuvos gyventojų trėmimo į Sibirą sukaktis. Kaip matome, beveik vieno mėnesio laikotarpiu įvyko ir tautos didvyriškumo pasireiškimas, ir didele tautos tragedija. Tokie buvo tada laikai. Be šių jubilejų ir sukačių minėjimų 2009 metais bus keletas vi-

suomenei reikšmingų renginių ir tradicinių LPKTS renginių. Vienas tokius bus pirmą kartą Lietuvoje rengiamas „Vilnius-Europos kultūros sostinė“ renginių ciklas, kuriamo būtų prasminga įsiterpti ir buvusiems tremtiniams, nes šie renginiai vyks ne tik Vilniuje. Pasaulio lietuvių Dainų šventė taps „Lietuvos Vardo 1000-mečio“ ir „Vilnius-Europos kultūros sostinė“ renginių vienu svarbiausiu akcentu. Čia reikėtų ir mums pagalvoti, ar negalėtume surengti „neeilinės“ tremtinį dai-

nų šventės „Leiskit į Tėvynę“. Panašiai kaip kartą jau buvome padarę Jurbarke. Tereikia, kad kuris nors stipresnis filialas imtusi iniciatyvos ir atsakomybės. Be to, minint Lietuvos Vardo 1000-metį, reikėtų rengti istorines konferencijas apskritose ar filialuose. Tai būtų gražus LPKTS indėlis į šalies istorijos ir kultūros renginius.

Kitą puikią iniciatyvą galėtume parodyti minint LLKS Tarybos 1949 m. Vasario 16-osios Deklaracijos 60-metį.
(keliamas į 3 psl.)

Jubiliejinė Lietuvos vėliavos pakėlimo ceremonija

Sausio 1-ąją minėjome

Lietuvos vėliavos dieną. 1919 m. sausio 1 d. Gedimino pilies bokšte Lietuvos Trispalvę, kaip laisvos Lietuvos ženklą, iškélé Lietuvos savanorių būrys: karininkas Kazys Škirpa, karo valdininkai Jonas Nistelis ir Petras Gužas, kareiviai Albinas Rauba, Romualdas Marcalis, Pranas Plauska, Jonas Norvila, Mikas Slyvauskas, Vincas Steponavičius ir Stasys Butkus. Pakelta vėliava buvo palydėta salvėmis, po to savanoriai sudainavo Lietuvos himnā.

pakėlimo ceremonija.

Šiemet įvyko jubiliejinė – devyniasdešimtoji – vėliavos pakėlimo ceremonija. Joje dalyvavo Lietuvos Respublikos Seimo Pirmininkas, Krašto apsaugos ministerijos ir Lietuvos kariuomenės vadovybės atstovai, Švietimo ir mokslo ministerijos atstovai, Vilniaus miesto vadovai, miestiečiai ir svečiai, taip pat Vilniaus įgulos, Krašto apsaugos savanorių pajėgų, Lietuvos didžiojo kungių ginklo Gedimino štabo bataliono kariai, Lietuvos šaulių sąjungos Vilniaus skyriaus būrys, Lietuvos kariuomenės Garbės sargybos kuopos salvės būrys, Lietuvos laisvės kovų dalyviai, visuomeninių organizacijų, Vilniaus miesto visuomenės atstovai.

Jubiliejinė vėliavos pakėlimo ceremonija prasidėjo prie varpinės bokšto Katedros aikštėje. Nuo čia vėliavos grupė su 2009-ųjų Gedimino bokšto vėliava žygavo į Gedimino kalną. 2008-ųjų Gedimino bokšto vėliava buvo nuleista ir skambant Lietuvos Respublikos himnui bei aidint trimis šūvių salvėms pakelta 2009 metų vėliava.

Susirinkusiesiems į vėliavos pagerbimo ceremoniją koncertavo Vilniaus įgulos karininkų ramovės vyru choras „Aidas“; ceremonijos dalyviai ir svečiai buvo vaišinami kareiviška arbata, Gedimino kalne uždegtais kareiviškas laužas.

2008 metų Gedimino bokšto vėliava perduota Šalčininkų Lietuvos tūkstantmečio gimnazijai.

„Tremtinio“ inf.

Paskutinė priesaika

Giedrą Kūčių dieną Didžiojo Lietuvos etmono Jonušo Radvilos mokomajame pulke Rukloje buvo priimta paskutinė šauktinių karių priesaika. Nuo 2008 m. spalio 1 dienos jau sustabdytas (laikinai?) jaunuolių šaukimas į Lietuvos kariuomenę. Tėvynė gins profesionalūs, samdomi kariai, turintys Lietuvos pilietybę, kruopščiai atrinkti savanoriai.

I Mokomojo pulko aikštę iškilmingai įneštos valstybinė ir pulko vėliavos. Garbės rata žygiavo ir rikiuotėje su vėliavomis sustingo visų devynių Lietuvos partizanų apygardų atstovai.

Išrikuotus šauktinius ir profesionalius karius pasveikino pulko štabo viršininkas plk. ltn. A. Dapkus, buvo perskaitytas LR Prezidento patarėjo E. Simanaičio laiškas kariams. Nuoširdžią kalbą pasakė atkarto Lietuvos laisvės kovos sajūdžio prezidiumo pirmininkas dim. plk. J. Čeponis-Vaidevutis. Jis prisiminė, kaip rezistencijos metais Kūčių naktį okupantai degino šimtus Lietuvos sodybų, kaip po skarota egle ar šaltuose bunkeriuose partizanai, lauždami pašventintą kaledaitį, kartojo priesaikos žodžius – atiduoti gyvybę už savo Tėvynę. Daugelis jų garbingai žavė.

Karius po priesaikos palaimino Ruklos įgulos vyresnysis kapelionas mjr. Arnoldas Valkauskas. Kariai tradiciškai pasikeitė keputraitėmis.

Po iškilmingos ceremonijos partizanai buvo pakviesti į štabo salę, papuoštą Lietu-

LLKS prezidiumo pirmininkas dim. plk. Jonas Čeponis kreipiasi į karius
Autoriaus nuotraukos

Paskutinė šauktinių karių priesaika

vos partizanų vadų nuotraukomis. Pulko vado pavadutojas, štabo viršininkas plk. ltn. A. Dapkus LLKS pirmininkui dim. plk. J. Čeponiui įteikė pulko karininkų surinktas lėšas partizanų vadogen. J. Žemaičio paminklo statybai, o LLKS štabo viršininkas dim. mjr. V. Balsys įteikė plk. ltn. A. Dapkui Dainavos sritys partizanų nuotraukų albumą.

Lietuvos laisvės kovos są-

jūdis nekeičia nuomonės, kad šauktinių apmokymo sustabdymas prieštarauja Lietuvos Konstitucijai – tėvynė ginti yra kiekvieno Lietuvos piliečio pareiga. Kaip ir kuo jis ją gins, jei nebus apmokytas, neturėjės ginklo rankose? Manoma kreiptis į Konstitucinį Teismą dėl įstatymo, numatančio šauktinių ir eilinių piliečių apmokymo sustabdymą, teisėtumo ir pagrįstumo.

Stasys DOVYDAITIS

Įteikti „Metų plunksnos 2008“ apdovanojimai žiniasklaidai

Krašto apsaugos ministerijoje pagerbtu pirmo kario lietuviško serialo „Garbės kuopa“ kūrėjai J. Navickienės nuotr. Šiuo Lietuvos specialiųjų operacijų pajėgų karių tarpautinėje operacijoje Afganistane. Jis apgailestavo, kad negalėjo atvykti į savo laiške raše: „Man didėlė garbė iš Lietuvos žmonių priimti šį apdovanojimą. Aš pasikabinsiu

jį garbingoje vietoje. Man jis bus ne pasiekimas, bet iššūkis, raginantis atliskti savo korespondento pareigą – pranešties ne tik savo tėvynainiams namie – Jungtinėse Valstijose, bet ir savo draugams ir sąjungininkams, kurių sūnūs ir

Sveikiname

LPKTS valdybos narė Birutė KAŽEMÉKAITĘ sveikiname tapus Marijampolės apskrities viršininke ir linke siveikatos, stiprybės, kūrybiškumo, tvirtų ir atsakingų žingsnių, nes tik eidami teisingu keliu kursime gražią Lietuvos ateitį.

LPKTS pirmininkas Antanas Lukša
LPKTS valdyba
„Tremtinio“ redakcija

Buvusį tremtinį, ilgametį LPKTS Klaipėdos skyriaus pirmininką Julijų MARTIŠIŪ sveikiname garbingo 90-ojo jubiliejaus proga.

Laikas abejingas žmogaus troškimams, siekiams ir darbams. Julius Martišius – iš tų laimingų, kuriems pavyksta aplenkti laiką ir suspėti savo gyvenimą paženklinti prasmagais darbais. Jo rūpesčiu Kryžių kalne pastatytas kryžius „Negrijusiems“, klaipėdiškiai buvę politiniai kaliniai ir tremtiniai turi savo patalpas, istorinę atmintį saugo paminklas ir memorialas „Atmink Tautos kančią“. Julius Martišius – pirmasis LPKTS Klaipėdos skyriaus organizatorius, kurio veikla sėkmingai tēsiama ir šiandien.

Linkime Jubiliatui Dievo palaimos, sveikatos ir prasmagų gyvenimo metų.

LPKTS Klaipėdos filialas

Vietinės rinktinės karių, savanorių, buvusį Steplago ir Omsko lagerių politinį kalinių Antaną ŠIMKŪ sveikiname 85-ojo gimtadienio proga.

Linkime Dievo palaimos, sveikatos, artimųjų meilės.

LPKS Mažeikių skyrtas;
LVR karių sąjungos Šiaulių apygarda

Garbingo 75-ojo jubiliejaus proga sveikiname būvusią tremtinę Aušrelę Mariją GLIZIKIENĘ, gyvenančią Kaune.

Linkime geros sveikatos, prasmagų ir laimingų dienų, kantrybės, stiprybės ir Dievo palaimos.

Bendražygiai

serialą „Garbės kuopa“ tūtos buvo įteiktos režisierui Raimundui Banioniui, scenarijus autorui Aidui Puklevičiui, produseriui Rolandui Skaisgiriui, aktoriui Rimantui Bagdzevičiui, aktoriui Ramūnui Cicėnui.

Siais metais antrą kartą buvo įteikta „karisko bato“ nominacija. Ji atiteko naujienų agentūrai Baltic News Service (BNS) redakcijai už nuolatinį „mynimą“ krašto apsaugos tematika.

Siai metai buvo įsteigta keletas netradicinių nominacijų. Išgraviruotos 105 mm haubicų tūtos buvo įteiktos už nuolatinį karo istorijos ir kariuomenės gyvenimo temų gvidenimą laidoje „Pozūris“ – Sauliui Bartkui; už labiausiai įsimintiną koncertą kariams ekstremaliomis sąlygomis Afganistane – Marjionui Mikutavičiui; už ištvermingą atstovavimą žurnalistinėms pajėgoms 2008 m. „Žurnalistų žygje“ – Vytautui Beniušiui.

Už pirmą karių lietuvišką

Apdovanojimas „Metų plunksna“ teikiamas nuo 2001 m. labiausiai Lietuvos žiniasklaidoje pasižymėjusiems asmenims už aktyvumą, iniciatyvą, profesionalų darbą informuojant visuomenę apie krašto apsaugą ir kariuomenę.

Apdovanojimų ceremonija jau antrą kartą buvo pakviesti į „Tremtinio“ atstovai. Malonu, kad Krašto apsaugos ministerija su mumis aktyviai bendradarbiauja.

„Tremtinio“ inf.

Mūsų uždaviniai ir darbai

(atkelta iš 1 psl.)

Tomis dienomis suorganizuojantim žygius iš visų partizanų apygardų į Radviliškio rajono Minaičių kaimą, kur ši Deklaracija buvo pasirašyta, ir čia surengti iškilmingas žygeivių sutiktuves. Manau, kad prie šios iniciatyvos noriai prisdėtų Krašto apsaugos ministerija, savanorių pajėgos, Lietuvos šaulių sąjunga ir kitos sporto, švietimo bei kultūros organizacijos. Tai būtų geras karių ir sportiško jaunimo ištvermės ir sumanumo išbandymas ir patriotinio ugdymo pamoka. Partizanų vadai į Minaičius keliamo pėsčiomis ir tik naktimis, labai sunkiomis ir pavojingomis sąlygomis. Bet šie žygiai galėtų vykti ir dienomis, ir slidėmis ar dviračiais. Maršrutus reikėtų parinkti kiek galima autentiškus. Žygiai naktimis galėtų tapti kariuomenės pratybomis, patikrinimu, kaip ruošiamasi partizaninio karo atvejui. Žygyje ypač laukiami sportinių orientacininkai.

Šiemet turėsime ir kitus jau tradicinias tapusius mūsų renginius. Gedulo ir Vilties bei Okupacijos dienų minėjimus birželio 14 ir 15 dienomis. Žygius „Partizanų takais“ Prisikėlimo ir Didžiosios Kovos apygardose. Žymų partizanų karo kautynių minėjimai Kalniškėje, Kėdainių Malūno bokšte, Raišupycje ir kitur. Gaila, kad pamirštame paminėti tokius reikšmingus mūsius kaip Labanoro, Žaliojoje giriose ar kitose vietovėse, kur drąsiai kaudamiesi partizanai priversdavo trauktis reguliariąją sovietų kariuomenę. Tuo tarpu dažnai minime savų parsidavėlių išduotų partizanų žūtis.

Tėsime Partizanų Motinų kapu žymėjimo pagarbos ženklaus programą. Rengsime konferencijas „Laisvės kovų istorijos dėstymas mokyklose“. Surengsime LPKTS ir TS PKTF jau nesnosios kartos sąskrydį. Žinoma,

ir buvusių Laisvės kovų dalyvių, politinių kalinių ir tremtinių sąskrydį Ariogaloje.

Svarbus ir atsakingas organizacinis renginys mūsų laukia balandžio 25 dieną. Tai LPKTS XVI ataskaitinis suvažiavimas. Gaila, kad Valdyba nutarė šį suvažiavimą rengti LPKTS būstinės salėje, kurioje sutelpa vos 250 žmonių. Taigi suvažiavimas netaps švente, kovos, lagerių ir tremties draugų susitikimu, o tik darbiniu posėdžiu. Kita vertus, gal toks pasirinkimas krizės metu ir yra pateisintinas.

Be visos šios gausybės, mūsų rankų ir širdžių pavasarį laukia net dvejų labai reikšmingų LR Prezidento ir Europos Parlamento rinkimai. Reikės dalyvauti rinkimų kampanijoje, rengti susitikimus su kandidatais, dirbtis rinkimų komisijose ir stebėtojais. Juk mums ne vis tiek, ką išrinksite nauju Prezidentu. Per V. Adamkaus kandidaciją niekaip negalėjome pasiekti, kad KGB rezervininkai būtų registruojami ir jų veikla valstybės tarnyboje būtų apribota. Jis yetavo ir iliustracijos įstatymus. Visos kitos jo veiklos nekvietinuoja, vis dėlto verta pagalvoti, ar nereikėtum mums kitokio Prezidento?

Galva svaigsta nuo darbų gausybės. Tai ne vieno ir ne dešimties žmonių darbas. Bet juk mūsų, ačiū Dievui, dar daug. Ir pagalbininkų reikia ieškoti. Visiems šiemis darbams jau dabar reikia skubiai ir rimtai ruoštis. Ir dar. LPKTS valdyba turėtų suformuoti savo pasiūlymus Seimo Paspriešinimo okupaciniams režimams dalyvių ir nuo okupacijų nukentėjusių asmenų teisių ir reikalų komisių ir būsimai naujai Genocido centro vadovybei dėl bendradarbiavimo formų ir reikalingų priimti iliustracijos ir kitų mums ir visai Lietuvai svarbių įstatymų.

Povilas JAKUČIONIS

Metams baigiantis viešumon praveržė keletas triukšmų. Juos kėlė „didžiosios“ žiniasklaidos (toliau trumpai – ŽS) žurnalistai. Šiuokart to priežastimi buvo du ėjimai valdžios šachmatų lentoje, palietę ŽS. Pirmas – Seimo vadovybė apribojo žurnalistų veiklos laisvę Seime. Antra – Vyriausybė, derindama biudžetą, pajamų didinimo lazdele bakstelėjo į ŽS kišenę. Neturėdamas pakankamai žinių apie ši kišeninį klausimą, palieku jį svarstyti žinovams. Tačiau su pirmuoju – ŽS verslo privilegijuota padėtimi, kad jis „lygesnis“ už visus kitus neva lygius verslus, esu susidürės dar JAV prezidento R. Reigano metais ir rashes amerikiečių spaudoje.

Baltuosiuose Rūmuose prezidento „spaudos konferencijų“ metu salės pirmoje eilėje, pagal JAV Konstituciją, visų valdžios sričių paauskinti neliečiamose savo laktose sėdi daugiausiai apie „lygybę“ ir „demokratija“ rašantys ir kalbantys, turtingiausiai ŽS atstovai. Kitus „lygius“ atstovus, ypač antisovietinės bei tuo pačiu antiglobalistinės ŽS žurnalistus, salės gale prezidentas gal tik su žiūronais galėtų pastebeti. Straipsnyje „Jei bū-

čiau Prezidentas“ nurodžiau, kaip atstatyčiai lygybę konferencijų salėje ir kiek didžiajam ŽS verslui kai nuotų naudojimasis JAV mokesčių mokėtojų pinigais teikiama šviesa, šiluma, minkštostas kėdės ir tualetai. Kiti nevalyguos verslai negali būriais išsibrauti į prezidentūrą. Štai tau ir lygybė.

Panašiai yra ir Lietuvos Respublikoje – Seime ar Vyriausybėje veltui gautas žinias ŽS brangiai parduoda spaudos puslapiuose ir eteryje. Žurnalistai yra ŽS verslo darbuotojai.

Tai man patvirtino, kai pasiteiravau, kaip jstoti į Žurnalistų sąjungą. Sužinojau nesas žurnalistu, nes neturiu sutarties. Truputį nustebau. Rašau spaudai jau 72 metus. Esu redagavęs tarptautinį leidinį Vokietijoje ir amerikietišką (konservatyvą) savaitraštį Floridoje. Buva lietuviško savaitraščio Čikagoje redakcinės kolegijos nariu. Susiduriau, kaip svečias, su maždaug 400 mikrofonų JAV radio ir televizijos studijose. Keliauda-

renginiam buvusios komunistinės nomenklatūros, neslepiantios savo pagiežos dėl prarastos valdžios, džiaugsmui, net per Šv. Kalėdas ir Naujuosius metus buvo vanojama premjero Andriaus Kubiliaus valdančioji koalicija ir Vyriausybė. Ižeidimų ir ciniškų paniekinimų bei ižūlaus šai-pymosi bulvarinės spaudos stiliumi užpildyta vos ne visa žiniasklaida. I pagalbą atskubėjo Rusijos informacinių agentūra „Regnum“, bespecializuojanti Baltijos valstybių užsienio ir vidaus politikos šmeižimo klausimais. „Regnum“ žurnalistai ir jų „prielipai“ tokį požiūrį neigia ir pabrėžia, kad pagrindinis rusų žinių agentūros tikslas tik atskleisti tikrą padėtį Baltijos šalyse. „Regnum“ tai daryti sklandžiai pavyksta, nes ši informacinė agentūra remiasi didžiausiu Lietuvos dienraščiu „Lietuvos rytas“, taip pat neapsieina ir be citatų iš „Respublikos“. Abu dienraščiai nusimėtė objektyvumo maskuotę, vengia atvirai liečiai graudžias ašaras dėl sovietinės praeities, kol kas nešlovina okupacijos, kaip tai daro kai kurie socialdemokratų veikėjai. Dar neatėjo laikas. Tačiau baisiai įniršę puola desiniuosius, stumiančius Lietuvą į prazūtį bei reakcinosios Amerikos glėbį ir nenorinčius bändrauti su Berlynenu, Paryžiaus ar Madrido vadovais, šokančiais pagal rusiškos balaikoškos muziką.

„Regnum“ atvirai džiaugiasi, kad netrukus, sausio 16 dieną, Lietuvos profsajungos šalyje surengs masines protesto akcijas prieš A. Kubiliaus Vyriausybę ir jos antikrizinę programą. Iš anksto informuojama, kad pro-

Ivykiai, komentarai

Krankliai nenuptyla ir žiema

testo akcijoje dalyvaus visų didžiausių profsajungų atstovai. Jų lyderiai, ne vienas vadovavęs ir sovietinėms profsajungoms, išdėstė, kad „liaudies masės taip ielektrintos Vyriausybės sprendimų, jog protestais ir surengtų akcijų pagalba privers Vyriausybę atšaukti savo sprendimus.“ Tai reikštę, jog valstybėje rengiamasi sukelti chaosą, siekiama, kad nustotų galioti priimti įstatymai. Antra vertus, profsajungas ir jų lyderius, matyt, sočiai pamaitina kai kurios politinės jėgos. Žmonių gynėjais pasiskelbę Seimynarys A. Sysas, B. Vésaitė, M. Petruskiene, J. Karosas ir kiti net neslepia, jog pavasarėjant, o gal ir anksčiau, jie sugrįš valdžion. Todėl „Regnum“ atvirai teigia: „Visa eilė Lietuvos politikų ir analitikų numato šios ypač nepopuliarios Vyriausybės žlugimą artimiausiu metu“. Tai įgyvendinti, ko gero, pasirengę padėti specialistai iš šalies, „kur saulelė pateka“. Pagalbininkų ir patarėjų visada atsiras. Demagogiškų ir primityvių atakų prieš naujają Lietuvos Vyriausybę nebuvu nuo nepriklausomybės atkūrimo dieñų. Nemažai mūsų šalies piliecių, deja, vadovaujasi taisykle „vien tik aukas valdo mus“ ir nelabai nori susiveržti diržus. Jei optimistai tiki, jog nieko baisaus Lietuvai nenutiks, jei šiek tiek apribosime savo poreikius, tai pesimistai „vaizdeli“ piešia juodomis spalvomis. Sveikai mąstantieji užima nuosaikią poziciją ir savo nuomonės primytinai neperša labiau pažeidžiamiems asmenims. Būtų puiku, kad panašią poziciją užimtų ir „Regnum“.

Jonas BALNIKAS

Vilius BRAŽENAS

Žiniasklaidos verslo klausimai

čiau Prezidentas“ nurodžiau, kaip atstatyčiai lygybę konferencijų salėje ir kiek didžiajam ŽS verslui kai nuotų naudojimasis JAV mokesčių mokėtojų pinigais teikiama šviesa, šiluma, minkštostas kėdės ir tualetai. Kiti nevalyguos verslai negali būriais išsibrauti į prezidentūrą. Štai tau ir lygybė.

Panašiai yra ir Lietuvos Respublikoje – Seime ar Vyriausybėje veltui gautas žinias ŽS brangiai parduoda spaudos puslapiuose ir eteryje. Žurnalistai yra ŽS verslo darbuotojai.

Tai man patvirtino, kai pasiteiravau, kaip jstoti į Žurnalistų sąjungą. Sužinojau nesas žurnalistu, nes neturiu sutarties. Truputį nustebau. Rašau spaudai jau 72 metus. Esu redagavęs tarptautinį leidinį Vokietijoje ir amerikietišką (konservatyvą) savaitraštį Floridoje. Buva lietuviško savaitraščio Čikagoje redakcinės kolegijos nariu. Susiduriau, kaip svečias, su maždaug 400 mikrofonų JAV radio ir televizijos studijose. Keliauda-

renginiam buvusios komunistinės nomenklatūros, neslepiantios savo pagiežos dėl prarastos valdžios, džiaugsmui, net per Šv. Kalėdas ir Naujuosius metus buvo vanojama premjero Andriaus Kubiliaus valdančioji koalicija ir Vyriausybė. Ižeidimų ir ciniškų paniekinimų bei ižūlaus šai-pymosi bulvarinės spaudos stiliumi užpildyta vos ne visa žiniasklaida. I pagalbą atskubėjo Rusijos informacinių agentūra „Regnum“, bespecializuojanti Baltijos valstybių užsienio ir vidaus politikos šmeižimo klausimais. „Regnum“ žurnalistai ir jų „prielipai“ tokį požiūrį neigia ir pabrėžia, kad pagrindinis rusų žinių agentūros tikslas tik atskleisti tikrą padėtį Baltijos šalyse. „Regnum“ tai daryti sklandžiai pavyksta, nes ši informacinė agentūra remiasi didžiausiu Lietuvos dienraščiu „Lietuvos rytas“, taip pat neapsieina ir be citatų iš „Respublikos“. Abu dienraščiai nusimėtė objektyvumo maskuotę, vengia atvirai liečiai graudžias ašaras dėl sovietinės praeities, kol kas nešlovina okupacijos, kaip tai daro kai kurie socialdemokratų veikėjai. Dar neatėjo laikas. Tačiau baisiai įniršę puola desiniuosius, stumiančius Lietuvą į prazūtį bei reakcinosios Amerikos glėbį ir nenorinčius bändrauti su Berlynenu, Paryžiaus ar Madrido vadovais, šokančiais pagal rusiškos balaikoškos muziką.

„Regnum“ atvirai džiaugiasi, kad netrukus, sausio 16 dieną, Lietuvos profsajungos šalyje surengs masines protesto akcijas prieš A. Kubiliaus Vyriausybę ir jos antikrizinę programą. Iš anksto informuojama, kad gaminius pirkti ar nepirkti. Tačiau iškyla didžiulis skirtumas tarp ŽS ir kitų verslų, kai susiduria su apsirūpinimu žaliaiva parduodamų prekių gamybai. Duonos kepejai, reikalaudami miltų, nevaikšto po Seimą, batusiuvys be Seimo pagalbos apsirūpina jaučio oda. ŽS darbuotojai kartais elgiasi taip, lyg „spaudos laisvę“ reikštę, kad valdžios žmonės privalo patekti gatavai pagamintą jų verslo produktą – žinias. Jas žurnalistams belieka supakuoti į patraukliai atrodančius spaudos maišelius. Eterio žurnalistai, žinoma, prie maišlio dar ir skambaliukus prikabina.

Laimei, ne visų verslų atstovai vaikšto valdžios koridoriais ir lankosi kabinetuose. Valdžia būtų paralyžiuota. Tai veda prie išvados, jog ir vieno kurio nors verslo neribotas Seimo ar ministerijų vadovų bei darbuotojų gaišinimas gali būti tas įstaigas finansuojančių mokesčių mokėtojų pinigų švaistymas.

(keliamas į 7 psl.)

Augome kartu su atgimstančia Lietuva

(atkelta iš 1 psl.)

Gretos tū, kuriuos "skaičiavo vagonais", kasmet retėja – štai prieš mėnesį palaidojome ilgametį mūsų filialo tarybos nari, partizaną, garbės šaulį Joną Tamašauską. Jo prisiminimui ir eilėraščių pluoštą man perdarė artimieji.

Manau, kad kada nors išleisime knygą, kurioje bus publikuojami buvusių tremtiniių, politinių kalinių, partizanų prisiminimai. Tačiau yra pagrindo manyti, kad mums sunkiau sekis nei šakiečiams, išleidusiems jau antrą prisiminimą knygą. LPKTS Šakių filialo pirmininkas Vilhelmas Haasė pabrėžė gernorišką Šakių savivaldybės paramą ne tik leidžiamoms knygoms, bet ir aprūpinimą transportu į Ariogaloje vykstanti tradicinį saskrydį "Su Lietuva širdy!"

LPKTS Vilkaviškio filialo 20-mečio renginyje dalyvaujančios ir mus sveikindamas Tauro apyg. partizanų vado pav., LPKTS Marijampolės aps. koordinatorius Vytautas Raibikis apdovanojo LPKTS Marijampolės filialo 20-mečio proga išleistomis knygomis. Džiugino ir jaunuji šauiliukų iš Vilkaviškio Salomėjos Nėries vid. mokyklos (vad. D.Uldinskienė) bei jaunujių tautininkų iš Kybartų Kristijono Donelaičio gimnazijos (vad. G.Ališauskaitė) sveikišimų žodžiai, taip pat ir netrukus metus švęsiantis ansamblis "Atmintis" (vad. D.Barauskienė), parengę turiningą koncertą. Malonu, kad filialas vienija žmones, visapusiskai remiančius organizaciją. Geriausieji iš jų buvo apdovanoti įvairių laipsnių LPKTS žymenimis "Už nuopelnus Lietuvai" – H. ir G. Almonaičiai, S. ir K. Dambravos, K.Janulaitis, K. Melnikas.

Šventė ne tam, kad neturėtume vilties sulaukti geresių laikų, kai tragiško istorinio laikotarpio liudininkai bus labiau gerbiami, jų patirtimi žymiai ryškiai pasinaudos jenos kartos ugdytojai. Tam neužtenka vien pačių filialo narių pastangų – iniciatyvą turėtų rodyti mokyklų, savivaldybės Švietimo skyriaus ir kiti atsakingi asmenys. Kol yra skaudžios praeities liudininkų, nevalia leisti jiems tyli – reikia juos prakalbinti.

Dalija Agota KARKIENĖ,
LPKTS Vilkaviškio filialo pirmininkė

– Ką tau papasakosiu, nesutilps į sąvoką: įkalinta jaunystė, suluošintas gyvenimas, – kalbėjo jaunystės ir mokyklos draugas, poetas Viktoras Junkaitis, buvęs politinis kalinas, nuteistas 25 metus kalėti už antisovietinius eilėraščius.

– Kas gali būti dar baisiau? – klausiau pašnekovo.

– Po teismo tapau numeriu Ju-837, jei priekyje priraščiau vienetą, būtų A.Puškinio gimimo metai. Iki Puškinio man toli... Nors Stalinas ir nusibaigs, bet pabuvęs po "geniaus" kuoka, išeisiu suluošintas ir kūnu, ir dvasia... Tapus numeriu kartais keistos mintys "numeriu" šauna į galvą, kai už lagerio lango "Requiem" groja devynių balų poliarinė vėtra, 63 laipsnių šaltyje stūgauja spylgiuotų vielų aptvarai ir nuo anglies dulkių pajuodės sniegas atakuoją sargybinių "spokiničias", pakylėtas ant keturių rastų, kad būtų matoma visa musikaltusiuju teritorija. Anot Dantės "Pragaro" vizijų – palik viltį jeniantis...

Vorkuta – anglies kasyklų karalystė ir lageriai, pažymėti atskiru numeriu. Kalinių numeriu jokio skirtumo, kuriame gyventi. NKVD analuose asmens numeris egzistuoja net tada, kai jis užkasamas į amžinąjo įšalo viršutinį sluoksnį.

Cia nevalia pasisakyti, už ką įkliuvai. Tylėk, nes nežinai kam bus reikalingos tos žinios – režimo viršininkui ar uoliams budeliui – Stalino tarnui, netikėtai papuolusiam už "pakydimą". Ir čia, už Lenos, vyksta klasių kova – kitaip nepasitaisy... "stukačiai" cia balti ir raudoni. Kiek jų auklėjosi Vorkutoje – nesužino si nei dabar, nei miglotė ateityje... Negali žinoti, kas tavęs tyko – Berijos vilkunis ar brolis lietuvis. Niekada nesužinosi, už ką ir kas tokį "stukačių" naktį užmušę. Ir čia naokinimo linija vinguriau paslapčių takais. "Niekur nedingsi, jei kaltas, prisipazinsi," – tvirtino visagalnis SRS prokuroras Višinskis. Taip aš išvengiau grupinio straipsnio, tai pamoka apie savo "griekus" tylėti!..

Kai virš Lietuvos padangės vėl pakibo tévulio ūsai, mano tėvui, valdančiam 14 ar (?) "palivarką", sovietų valdžia dar pridėjo dešimtį hektarų. Apsėti žemę, kad ir svetimą, negi griekas, nors, pagal Stalinią, – aplink priešai. Vienus trémė į Sibirą, kiti bėgo į mišką. Atsirado "liaudies gynėjai" – stribai. Nuo jų reikėjo patiemis gintis, kitaip liksi be kelnių ir be lašinių.

Aš – jau gimnazistas. Ir

– Ką tau papasakosiu, nesutilps į sąvoką: įkalinta jaunystė, suluošintas gyvenimas, – kalbėjo jaunystės ir mokyklos draugas, poetas Viktoras Junkaitis, buvęs politinis kalinas, nuteistas 25 metus kalėti už antisovietinius eilėraščius.

– Kas gali būti dar baisiau? – klausiau pašnekovo.

– Po teismo tapau numeriu Ju-837, jei priekyje priraščiau vienetą, būtų A.Puškinio gimimo metai. Iki Puškinio man toli... Nors Stalinas ir nusibaigs, bet pabuvęs po "geniaus" kuoka, išeisiu suluošintas ir kūnu, ir dvasia... Tapus numeriu kartais keistos mintys "numeriu" šauna į galvą, kai už lagerio lango "Requiem" groja devynių balų poliarinė vėtra, 63 laipsnių šaltyje stūgauja spylgiuotų vielų aptvarai ir nuo anglies dulkių pajuodės sniegas atakuoją sargybinių "spokiničias", pakylėtas ant keturių rastų, kad būtų matoma visa musikaltusiuju teritorija. Anot Dantės "Pragaro" vizijų – palik viltį jeniantis...

Vorkuta – anglies kasyklų karalystė ir lageriai, pažymėti atskiru numeriu. Kalinių numeriu jokio skirtumo, kuriame gyventi. NKVD analuose asmens numeris egzistuoja net tada, kai jis užkasamas į amžinąjo įšalo viršutinį sluoksnį.

Cia nevalia pasisakyti, už ką įkliuvai. Tylėk, nes nežinai kam bus reikalingos tos žinios – režimo viršininkui ar uoliams budeliui – Stalino tarnui, netikėtai papuolusiam už "pakydimą". Ir čia, už Lenos, vyksta klasių kova – kitaip nepasitaisy... "stukačiai" cia balti ir raudoni. Kiek jų auklėjosi Vorkutoje – nesužino si nei dabar, nei miglotė ateityje... Negali žinoti, kas tavęs tyko – Berijos vilkunis ar brolis lietuvis. Niekada nesužinosi, už ką ir kas tokį "stukačių" naktį užmušę. Ir čia naokinimo linija vinguriau paslapčių takais. "Niekur nedingsi, jei kaltas, prisipazinsi," – tvirtino visagalnis SRS prokuroras Višinskis. Taip aš išvengiau grupinio straipsnio, tai pamoka apie savo "griekus" tylėti!..

Kai virš Lietuvos padangės vėl pakibo tévulio ūsai, mano tėvui, valdančiam 14 ar (?) "palivarką", sovietų valdžia dar pridėjo dešimtį hektarų. Apsėti žemę, kad ir svetimą, negi griekas, nors, pagal Stalinią, – aplink priešai. Vienus trémė į Sibirą, kiti bėgo į mišką. Atsirado "liaudies gynėjai" – stribai. Nuo jų reikėjo patiemis gintis, kitaip liksi be kelnių ir be lašinių.

Aš – jau gimnazistas. Ir

mūsų šūkis LLA buvo dešifruotas: "Lietuvos liaudžiai – amen. – Parodijavau LTSR – "Lietuvos taukus suėdė rusai". Jaunimuis magu žaisti su ugnimi"...

Sunkvežimiai, sausakimši enkavedistų, riedėjo į kaimus medžioti žmonių, o mes gimnazijos balkone skaitėme pogrindinę spaudą ir neėmėme pasos. Taip protestavome prieš SSR pilietybę. Gimnazijos direktorius N.Balčiūnas sakė: "Siandien kalbésime apie komunizmą". Klasė atsakė vienbalsiai: "Propagandos nenorime!" – "Tai gal ir mokytis nenorite, – sakė tylių ir trinktelėjo kumščiu į stalą, – piemenys!" "Ar galima paklausti? – pakėliau ranką: "Buvo Vladas, jis mirė, tai kam Juozą daryti Vladu?" – "Užeisi pas mane," – sakė direktorius. Užėjau. "Sėskis, kalbésim be propagandos. Juozas niekada netaps Vladu. Leninas vaikščiojo su bateliais, klanus apeidamas, o šitas brenda per purvyną ir mus tempia paskui save... Ar aišku tau?! Vladas, išgirdės apie save, pasijuoktu, šitam tragedija, tai kam lendat smaugliui į nasrus? Stalino socializmas – tai Lenino mokslo parodija, viskas netikra. Eik ir įspėk draugus, kad nekištų galvų į kilpas vien dėl šaunumo!"

"Direktorius įspėjimas mane veikė priešingai, – sakė Viktoras. Istrigo žodis – parodija. Salomėjos Nėries poema apie Stalinių kėlė šiekištuli. Parodijavau: "Žiaurūs budeliai Stalino-Leninosaulėjkalinotam-siausiam rūsy..."

Ta mano parodija guli Leningrado Vidaus reikalų ministerijos archyve, kaip įkalatis mano byloje. Buvau ir likau priešas. Per sovietines šventes pabėgdavau iš šventinių rikiuočių. Baigiau gimnaziją, motina sutiko, kad mokyčiau si toliau. Bet neturėjau padorius drabužio. Sulopytos kelnes netiko komunizmo statybos vizijai... studijuoti.

Išaušo graži 1941-ųjų Kūčių naktis. Grįžau iš Akmenynų bažnyčios choro repeticijos. Užvalgės bulvienės išėjau pasigrožėti žvaigždėta naktimi. Tylu tylu, atrodė, kad ir Žemė, pasidabinusi šerkšnu, meldžiasi Kristaus gimimo šventei. Kokia dangaus didybė nakties tamsoje – neatspėjama paslaptis, skatinanti mąstyti... Kas už jos?

– Viktorai, kur tu, – šaukė mama. Prie durų mane sustiko uniformuotas vyras.

– Tėvas parodys mums kelią, o jūs – né vienas nosies

Albinas SLAVICKAS

Palik viltį!..

– Turėjau, – patvirtinau.
– Klo!

– Tokie mano tėvų nu-

šovė.

– Žinom, – tu idėjinis prie-

šas! Anie kovoja už savo dva-

rus, o tu kasiesi po tarybų val-

džios pamatais.

Še tau, Viktorai, – liežuvis pavojingesnis už ginklą? Tar-

dančiam pabodo mano "Nežinau", "Nemačiau", "Neturiu"... Dar prieš išeida-

mas į armiją romano "An-

pus saulės" rankraštį stiklainyje užkasiau, tačiau pavojin-

gų eilėraščių rado. Ant tardy-

tojo stalo pluoštais gulė ma-

no antisovietiniai eilėraščiai,

jau išversti į rusų kalbą: apie

nevykusį "generalisimą" ir ant

jo galvos papiltas blevyzgas.

– Pasirodo, tu svoločius kaip

reikiant, – pragydo tardantysis,

– žinai kuo kvepia "vyš-

ka", ir suplojo rankomis.

Jis man prisiuvo Baudžiamo-

jo kodekso 58-10 antrają da-

lį ir 17-58-8, tikėdamasis gar-

bingo ordino. Ne juokas –

mirties bausmė už kvietimą

terorui prieš visagalį nenuga-

limai "tėvą"...

– Bet tū eilėraščių dar nie-

kas neskaikė, – teisinuosi. Tar-

dytojas tylėjo. Tuo metu bu-

vo tardomi šalies profesoriai,

norėjė paleisti kepenis "gene-

ralisimui", o aš – tik eilinis iš-

sišokėlis, vertas kulkos?..

– Ką mąstę, ką išgyveno

jaunuolis, laukdamas "sidab-

rinės" kulkos? – klausiau draugo.

– Kartojau, įtikinėjau save

– Dievas mūsų prieglauda,

stiprybė ... pagalba. Niūnia-

vau "Salve Marija", tikėjimas

teikė dvasiųjų jėgų...

Trejetas bylos tomų augo

ir pampo, ir mirties straips-

nai sulapojo. Pagal to masto

"trojcos" taisykles, ir be tei-

smo jie iš mauzerio galėjo

pokštelėti man į tarpuakį, bet

jie dar pakvietė vienintelį liu-

dininką Blumbergą. Dabar ir

jis atsisakė prieš teismą duo-

ti parodymu. Teismo Temidé

liko našlaite, bet nenusiminė,

nes žinojo, kaip šurmuoti ne-

saugomą tvirtovę... Sulau-

kiau ir aš paskutinio žodžio teisme.

Meluočiau, kad kilo noras pajuokauti. Nuospren-

di žinojau – kulta. Apgailė-

tavau, kad aplojau didžios šal-

2008 m. sausio 9 d.

Istorijos puslapiai

Birutė ADOMENIENĖ

Sunki dalia buvo ne tik Sibire...

Anelės MASIOKIENĖS pasakojimas

Augau religingoje dzūkų šeimoje. Gyvenome kartu su seneliais Punios k., Butrimonių valsč. Prie stalo susėsdavo dvylika burnų. Senelis Vincas Jusas buvo pasiturintis ūkininkas – turėjo 20 ha žemės, gražius trobesius, dengtus skarda, tvartą, du svirnus, rūsi, 100 obelų sodą. Didžiuosius darbus nudirbdavo patys, tačiau vietas „proletarių“ buvo vadinamas buožė. Dar iki tragiskų trėmimų į Sibirą buvo skundžiamas, kad „išnaudoja“ samdomus darbininkus. 1946 m. kovo 25 d. Alytaus turguje buvo areštuotas ir ištremtas. Grįžęs kaimynas apie tai prane-

liui tebuvo 16 metų, tačiau visi darbai užgriuvo ant jo pėčių. Juo labiau kad sunkiai susirgo mama, ilgam buvo prikaustyta prie lovos. Gelbėjotik kaimynai ir klebonas. Kad išgyventume, po vieną buvome išdalinti giminėms, kaimynams. Taip sulaukėme kalėjime „bausmę“ atlikusio tėvelio – po Stalino mirties jis sugrįžo namo. Bėgo metai, augome, mokėmės gyventi sovietų okupacijos sąlygomis.

Deja, šiandien jau nebéra tėvelių, kaip ir į Anapilį išėjusių vyresnių brolių, ne suspėjusių gauti tremtinio statuso. Tremtine pripažin-

Vinco ir Bronės Jusų šeima susitiko po tėvelio sugrįžimo apie 1956 m.

Jusų sodyba Punios k. 1953 m. šeimą pasitiko nesvetingai še tėveliams. Tada mama Bronė Jusienė, besilaikianti vailkelio, mus slapta išvežė į ištremtų žmonių sodybą Luksnėnų k., 7 km nuo Alytaus. Tėveliui, irgi Vincui Jusui, pasisekė pasislėpti. Likusį ūkyje turtą nacionalizavavo, gyvulius perdarė besikuriančiam kolūkiui, vėliau dalį statinių nugriovė. 1949 m. rudenį tėvelis su draugu slapta bandė nusipjauti savo rankomis savo žemėje pasėtus kviečius, tačiau kaip „grobstytojus“ nuteisė kalėti. Likome su mama pasmerkti badui ir kančiomis.

1953 metais, kai viskas nurimo, grįžome į nuniokotus namus. Buvo nugriauti svirnas, abu kluonai, apleistas sodas. Tada vyriausiam bro-

ta tik vyresnė sesuo, tačiau aš ir trys jaunesnieji broliai nebuvome įrašyti į tremiamujų sąrašus, kadangi skundikai nežinojo mūsų vardų. Tad ir jokio statuso neturiame, nors esame tų pačių tėvų vaikai.

Taigi, sunki dalia teko ir mums, likusiems Lietuvoje ir išsislapščiusiems nuo trėmimo, kančių, bado, pažeminiimo. Slapstydamiesi patyrėme tiek, kad dar ir dabar sapnuojasi košmarai. Kartais išgyvenimai liejasi eilėraščių eilutėmis:

Cia protėviai medžius sodino,

*I dirvą béré grūdą
ir vaikus augino.*

*Neliko sodo, rymančių beržų,
Ir paukščių neišgirsime
jau ten balsų...*

Juozo Armonaičio bylos paslaplys

Perėjęs visus okupacijos pragaro ratus, didvyriškai ištvėrės saugumo mėsmalę, nesulaužęs priesaikos Laisvės kovotojas Juozas Armonaitis-Triupas žavi dviasios tvirtumų. Savo kančias jis yra apraše knygoje „Meskit dalgiaus, imkit kardus...“, tačiau vartant sunkius Juozo baužiamosios bylos tomus (LY-Y Nr. P-19354-LI) pajunti, koks tankus ji supusių išdavysčių tinklas. Jis gali didžiuotis, kad atispypė sovietinei prievertos mašinai, neistarė né vieno žodžio, galėjusio pakenkti kitam žmogui.

Partizanas Juozas Armonaitis 1946 m. lapkričio 27 d. susirėmimo su NKVD metu buvo sunkiai sužeistas. Pats paeiti negalėjo, tad visą dieną iš pavojingų vietų jį vilko ir neše, paskui jodino ant arklio Tauro apygardos Žalgirio rinktinės Vyčio kuopos 2-ojo būrio vadas Vytautas Svetelis-Noras ir partizanas Vytautas Kudirka-Trimitas. Iš kuridno sužeistajų Žečkalnių k. Presaičių sodyboje įrengtoje slėptuvėje. Ten jis gydė medicinos sesuo Palmyra. Paaikėjus, kad nukirsta kojos arterija ir reikia skubios operacijos, Naro rūpesčiu Jonas Cimbolaitis, kurio sūnus Vytautas mokesi suaugusių gimnazijoje Kaune, 1947 m. sausio 7 d. Juozą nuvežė į Kauną ir po šešių dienų paguldė į Kauno Raudonojo Kryžiaus ligoninę Albino Misingevičiaus pavarde. Buvo atlikta skubi operacija, tačiau kojos išsaugoti nepavyko.

Archyvinėje byloje esančios dokumentai liudija, kad saugumas jau sekė tame mūšyje išsibarsčiusių kovotojų judėjimą.

1947 m. sausio 1 d. agentas „Antanaitis“ saugumui pranešė: „Suaugusiųjų gimnazijos 7 kl. mokinys Vitas Cimbolaitis man pasakė, kad šiandien atvažiavo iš kaimo tévas ir motina, kurie atvežė į Kauną gydyti vieną banditą. Banditas sužeistas seniai, ilgalaiką gydėsi kaime... Dabar jo kojai labai blogai. Į Kauną atvežė su padirbtais dokumentais, ruošiasi guldyti į ligoninę gydymui“.

Tas pats agentas 1947 m. sausio 9 d. saugumui parašė naują raportą: „Cimbolaitis pasakojo, kad sužeistą banditą (...) paguldė į Raudonojo Kryžiaus ligoninę. Jis juokėsi, kad tas banditas guli vienoje palatoje su NKVD darbuotoju, abu sužeistomis kojomis. Pavysko sužinoti, kad tas banditas beveik tris metus bu-

Juozas Armonaitis-Triupas

vo gaujoje ir dabar guli ligoninėje svetima pavarde. Dėl konspiracijos kitas Cimbolaitis jo nelanko. Maisto atneša bandito pažištama medicinos seserų mokyklos mokinė Staugaitė, kilusi iš Šakių apskrities“.

Aplankytį Juozą Armonatį buvo atvykės ir Jonas Cimbolaitis. Sékmungai operaciją atlikusiam chirurgui jis atvežė kumpį. Partizano tikrosios pavadės išaiškinimui saugumas pajungė dar kelis savo agentus. Tie netruko rasti pranešimus, aiškintis partizano Juozo Armonaičio aplinką. 1947 m. sausio 16 d. agentas „Vanagas“ pranešė jau žinomus dalykus, kad „6-oje palatoje yra ligojis, pavarde Misingevičius, kuriam maisto atveža jo pažištama mergina iš medicinos seserų mokyklos“. Suaktyvėjo agentės iš Medicinos mokyklos. Agentė „Nina“ 1947 m. sausio 15 d. pranešė: „Su manimi medicinos seserų mokykloje besimokanti Stasė Staugaitė man pasakojo, kad Raudonojo Kryžiaus ligoninėje, I chirurginiame skyriuje, 6 palatoje, guli į koją sužeistas banditas Juozas iš Barzdų valsčiaus. Drauge su Staugaitė pas tą banditą lankosi ir Kubiliūtė Janė, kuri man girdint Staugaitėi Stasei sakė, kad jos slapyvardis Danguolė“.

Po šių pranešimų Stasė Staugaitė-Danguolė suimta. 1947 m. sausio 28 d. agentė „Vera“ pranešė: „Kliučiūtė Ona, kuri gyvena drauge su Staugaitė, man pasakojo, kad Saugaitė arestuota už tai, kad dažnai lankė ir slaugė gulintį Raud. Kryžiaus ligoninėje sužeistą partizaną (...) Arešto metu išeidama Saugaitė pasakė: „Dėl mane galite nesirūpinti, teguljie mane užmuš, bet aš nieko vis tiek jiems nesakysiu“.

Tuo metu Juozas Armo-

naitis, nieko neįtardamas, gulejo ligoninėje ir skaičiavo dienas iki išgijimo, laukė, kada galės grįžti į mišką. Tačiau jį apsupės saugumo agentų žiedas vis artėjo. Agentas „Antanaitis“ buvo Vytauto Cimbolaičio mokytojas, tad kai vaikinas mokytojui prasitarė apie gydomą partizaną, o tas pranešė saugumui, jau po trijų savaičių buvo suimti ir tardomi S. Saugaitytė, J. Kubiliūtė, V. Cimbolaitis ir pats Juozas Armonaitis. Jonas Cimbolaitis, atvežęs ligonį į Kauną, pasirinko partizano kelią: jis tapo Naro būrio kovotojo. 1947 m. vasario 21 d. Vytauto Cimbolaičio tardymo protokole užfiksuota šios išdavystės istorijos pradžia:

„Suaugusiųjų gimnazijoje susipažinau su mokytoju, pavarde Arlauskas, kuris buvo mūsų klasės vadovas. Vienos pertraukos metu ėmiau su juo kalbėtis apie literatūros stoką gimnazijoje, apie gyvenimo sunkumus. Jos man į tai pareiškė: „Palauk, ateis laikai, bus lengviau gyventi. Partizanai kovoja, jiems padės angliai ir amerikiečiai. Kai Lietuva taps nepriklausoma, gyvensime daug geriau, dėl to reikia padėti partizanams (...) Sužinojės, kad jis teikia pagalbą partizanams, papasakoja, kad ir aš padedu, kuo galiu. Jis mane pagyrė ir paskatinė, patarė būti atsargiam, kad niekas nesužinočia. Toliau tokie pokalbiai vykdavo maždaug kartą per savaitę, gal net dažniau“ (LY-Y byla P 19854 LI p. 61-62).

Deja, tai buvo ne tik mokytojas, klasės vadovas, bet ir saugumo agentas „Antanaitis“. Apraizgės devyniolikmetį melo kilpomis, gražiomis kalbomis sumažinės jau nuolio budrumą, padėjo saugumui sužaloti kelių jaunu žmonių gyvenimus. Stasė Staugaitė pasirodė kietas riešutėlis, ji tardytojams nieko nepasakojo, išskyrus tai, kad lankė pažištamtą žmogų ligoninėje. Saugumiečiai jai į kamerą atvedė agentę „Sireną“ (tada ji save vadino Ona Stankevičiene, vadino savo sekamają dukrele, šelpė maistu), kad toji išgautų iš Stasės žinių, kurių ji neatskleidžia. Agentė pranešė: „Kai į kamерą atvedė Staugaitę, pastaroji dvi paros su niekuo nesikalbėjo, tylomis stebėjo kalinių elgesį (...) Po antrojo tardymo grįžusi į kamерą ji verkė. Aš ją apklojau ir išskalbėjau su ja. Sakėsi būjanti kalbėti. Pasakiau, kad ir aš tokia pati, kaip ji (...)

(keliamas į 6 psl.)

Istorijos puslapiai

Juozo Armonaičio bylos paslapstys

(atkelta iš 5 psl.)

Papasakojo, kad kalėjimo ligoninėje guli sužeistas jos pažįstamas, kurį ji lankė besigydantį Kaune. Jis – banditas (1947 03 03).

„Grįžusi iš tardymo, areštuotoji Kliaučiukaitė pasakė, kad ją tikriausiai paleis (...) Staugaitytė paprašė užėiti pas jos tévą Barzdų valsčiuje ir paprašyti, kad atneštų siuntinį ne tik jai, bet ir Albinui Misingevičiui (...) Sakė, kad tai netikra jo pavardė. Kokia tikroji Misingevičiaus pavardė, Staugaitytė pasakyti vengia (...) Staugaitytė kalbėjosi per sieną su 5-oje kameroje esančia Jane Kubiliūte, pranešė, kad Misingevičius jos neišdavė (...) Staugaitytė jos klausė, iš kur tardytojas žino, kad ji parūpindavo banditams medikamentų? Kubiliūtė atsakė, kad tikriausiai iš ligoninės darbuotojų, kai émė daug vaistų ir tvarsciu (...)“

Kubiliūtė pasakė, kad jos slapyvardis Danguolė... (1947 03 12). „Staugaitytė sakė, kad 1946 m. ji užmezgė ryšius su Turkelio gauja. Produktus Misingevičiui Triupui pirkdavusi už pinigus, gautus iš vado Turkelio. Cimbolaitis sakė, kad pinigus davė ne Turkelis, bet Naras (1947 04 12)“

Nors agentė „Sirena“ pranešinėjo kiekvieną išgirstą žodį, tačiau per tardymus Stasė Staugaitytė viską atkakliai neigė. Juozui ilgai pavyko slėpti savo tikrąją pavardę,

tuo kuriam laikui apsaugojo savo šeimą. 1947 m. kovo 12 d. agentas Jurinas pranešė: „Areštuotasis, pavarde Misingevičius (be kojos), paprašė areštuotąjį Ryžanską kalbėti per sieną su areštuotąja Staugaityte ir paklausti, ar ji jo neišdavė (...) Staugaitytė atsakė, kad gali būti ramus, ji jo neišdavė“.

Pagaliau saugumiečiams pavyko surasti komjaunuolį Albiną Misingevičių, kurio pasu naudojosi Juozas Armonaitis. Akistatos metu komjaunuolis buvo labai aktyvus, pats spardė suimtajį. Partizanai buvo jo pagailėję: vieno mūšio metu paémė A. Misingevičių nelaisvén su ginklu ir buvo nutarę sušaudyti, tačiau po suimtojo maladavimo paleido, paémė tik asmens dokumentus. Jais Juozas Armonaitis ir bandė pasinaudoti. Ispiestas į kampą, Armonaitis prisipažino esąs ne Misingevičius, o ... Juozas Paliukaitis, išaugęs kumetyne tame krašte, kur nebėliko gyventojų. Suimiți partizanai Albinas Stadalnykas ir Juozas Palūnaitis iргi nieko gero saugumiečiams negalėjo pasakyti: Juozas, slapyvardis Triupas, pavardės nežiną. Ir tai buvo tiesa, nes savo pavardės net ir partizanaudamas neviešino.

Po akistatos su Vytautu Cimbolaičiu, per tardymą šią prasitarusiu, Juozas dar atkakliau tvirtino savo naujają legendą, tikrosios pavardės

neišdavé. Saugumiečiai skubėjo bylą užbaigtį ir be prisiapažinimo, tikrosios pavardės nustatymo, perdavé kariniam tribunolui, tačiau tas bylą grąžino papildyti. Tik 1947 m. gruodį, atliekant kratą Barzdų valsčiuje, Onos Kudirkienės namuose, rastas partizanų archyvas. Jame surado dokumentą apie partizaną Triupą – raportuose Vyčio kuopos vadas Šurmas informavo rinktinės vadą apie jo sumanumą operacijoje, bandymą paimti Pilviškių koooperatyvo prekes, Šakių NKVD kurjerio, gabenusio slaptus dokumentus į Vilnių, nukovimą. Žingsnis po žingsnio ratas užsidarė. Akistatoje su serimis, prisipažino esąs Armonaitis, tačiau neigė kovojęs partizanų gretose, o tik slapstęsis nuo tarnybos sovietų armijoje. 1948 m. vasario 30 d. susipažinęs su kaltinamaja išvada, kaltu neprisipazino, neigė buvęs partizanas ir „teroristinių aktų“ dalyvis. Tačiau tuometiniam teisingumu to ir nereikėjo: „trojka“ Maskvoje Juozą Armonaitį ir jo bendrabylius nuteisė ilgus metus kalėti...

Juozas Armonaitis praėjo lagerių baisumus, iškentėjo pažeminimus, kad sugrįžtų ir mums pasakyti:

– Dariau tą, ką privalėjau daryti, kad ginčiau Lietuvą nuo okupantų. Esu laimingas, kad Dievas man padėjo nesulaužyti partizano priesaikos.

Deja, tévelis neturėjo ramybés, tai jis daugiausiai slapstési, turėjo ryšių su partizanais. Tie bandė ji apginti nuo negandų, tausojo, žinodami, kad su tévelio žūtimi našlaičiais liks didelis būrys vaikų. Jis negalėjo likti NKVD nepaliestas vien tik dėl to, kad brolis buvo aktyvus partizanas.

Jau buvau paauglė, menu, mūsų šeima slapstési nuo išvežimo. Turėjome iširengę netoli namų bunkerį, kur dažnai prisiglaudavome tévelis. Kai sužinodavome, kad organizuojami vežimai į Sibirą, tai ten būdavome visa šeima, pralaukdavome pačius baisumus. Dievulis mus saugojo, nes taip ir išsisukome nuo Sibiro, kaip ir tévelis nuo žūties ar lagerių.

Pamenu, dažnai būdavo

kareivių apylinkių šukavimai, pasalos. Net iš namų neišleisdavo. Kartą stribai, patyrę nesékmę, užėjo pas mus į trobą ir išsivežė mamą bei seną mūsų močiutę. Pralaikė tris dienas, tardė, klausinėjo apie apylinkėse buvusius partizanus, bet iš jų nieko gero neišgavo, nes jos nieko ir nežinojo. Jų rūpestis buvo dešimt amžinai alkanų vaikų, beslapstantis vyras.

Niekada mūsų kaimo žmonės blogu žodžiu besislapstančių vyrių nevadino, nors reikėjo juos maitinti, rengti, kai patys ne kažin ką turėjome. Mūsų kraštas buvo vieningas, draugiški žmonės. Taip užaugome su šviesia atmintimi apie pasipriešinimo kovą.

**Puslapį parengė
Stanislovas ABROMAVIČIUS**

ILSÉKITĖS RAMYBEJE

Stefanija Jovaišaitė-Miniatiene

1913–2008

Gimė Raseinių aps. Nemakščių valsč. Paprūdžių k. ūkininkų šeimoje. Mokėsi Kražių gimnazijoje. 1933 m. ištakėjo, susilaukė dvių dukterų. 1941 m. šeimą ištremė į Komijos Ust Kulomo r. Dirbo miško darbus. 1947 m. užkritus medžiui liko neigali. Po 17,5 metų tremties šeimą reabilitavo. Nuo 1991 m. buvo LPKTS Panevėžio filialo narė.

Palaidota Raseinių r. Stulgų kapinėse. Nuoširdžiai užjaučiame dukteris su šeimomis.

LPKTS Panevėžio filialas

Juzefa Lukošaitė-Kliasevičienė

1927–2008

Gimė Bilionių k., Laukuvos valsč., Tauragės aps., ūkininkų šeimoje. 1948 m. ištremta į Irkutsko sr. Zimos r. Chazano gyvenvietę. Tremtyje ištakėjo. 1956 m. grįžo į Lietuvą. Apsigyneno gimtajame Bilionių kaime, Šilalės r. Dirbo kolūkyje.

Palaidota Laukuvos parapijos kapinėse.

Nuoširdžiai užjaučiame sūnų, vaikaičius ir artimuosius.

LPKTS Šilalės filialas

Monika Bielevičiūtė

1925–2008

Gimė Alytaus r. Krokialaukio apyl. Krokialaukio k. 1948 m. su šeima ištremta į Sibirą – Irkutsko sr. Čeremchovomiestę. Dirbo anglies kasyklose. Į Lietuvą grįžo 1971 metais. Gyveno Alytuje, dirbo Alytaus tekstilės kombinate.

Palaidota Krokialaukio kapinėse. Nuoširdžiai užjaučiame dukterę Rasą ir artimuosius.

LPKTS Alytaus filialas

Valerijus Nevinskas

1923–2008

Su dideliu širdies skausmu LPKTS Alytaus filialo taryba, nariai, choras atsišveikino su didžią pagarbą pelnusiui iłgamečiu filialo tarybos nariu Valerijumi Nevinsku žmogumi, kuris būdamas partizanų ryšininku visa širdimi aukojosi Lietuvai, garbingai ištvertė Kauno saugumo tardymus, nuteistas 25 metus kalėjo GU-LAGo lageriuose.

Nuoširdžiai užjaučiame dukteri ir sūnų, bendražygius ir draugus.

LPKTS Alytaus filialas

Ona Dručkutė-Abromaitienė

1927–2008

Gimė Kalnuočių k., Obelių sen., ūkininkų šeimoje, auginusioje sūnų ir tris dukteris. Brolis Albinas išejo partizanauti. 1947 m. šeima ištremta į Tomsko sr. Dirbo miško pramonėje. 1949 m. susituokė su likimo draugu Abromaičiu. Susilaukė dvių sūnų ir dukters. 1959 m. grįžo į Lietuvą, apsigyneno Radviliškyje, dirbo geležinkelelyje.

Palaidota Radviliškio kapinėse. Užjaučiame vaikus ir artimuosius.

LPKTS Radviliškio filialas

Anicetas Daulius

1935–2008

1948 m. su tévais, broliu ir seserimi ištremtas į Sibirą – Krasnojarsko kr. Kėžmos r. Bolturino miškų pramonės ūkį. Ten su tremtine Brigitą sukurė šeimą, užaugino du vaikus. 1969 m. grįžo į Lietuvą. Dirbo Šiaulių televizijos gamykloje.

Palaidotas Šiaulių Ginknų kapinėse tremtiniių sektoriuje. Nuoširdžiai užjaučiame žmoną ir artimuosius.

Krasnojarsko kr. Kėžmos r. Bolturino tremtiniai

2008 m. sausio 9 d.

Žiniasklaidos verslo klausimais

(atkelta iš 3 psl.)

Todėl ir valdiškos įstaigos, ir žiniasklaida, ir „skaidrumo“ siekių piliečiai turėtų blaiviau pažiūrėti ŽS šurmuoj, kuriame pasigirsta ir keistas didžiosios ŽS rūpestis „vietinės“ ŽS likimu. Ypač kai iš „vietinių“ kolegų nusiskundimų susidaro išpūdis, kad kai kur „vietinė“ spauda atsiuoda kolūkių pirmininkų ideologija. Tačiau nesigirdi sielojimosi dėl vadinosios patriotinės, krikščioniškosios spaudos likimo, kuri

tik svajodama apie „spaudos rėmimo fondo paramą“ ir darbos išsilaike „vandens paviršiuje“. Taip pat visų sričių sąžiningi piliečiai gal turėtų paskatinti Seimą, kad prisëstu prie „šviesių – skaidrių“ įstatymų, suvaržančių ir atitinkamai abi puses griežtai baudžiančių, kai Seimo nariai laisvai vaikšto ŽS (spaudos ir eterio) koridoriais ir jų kabinetuose, ypač rinkimų metu, palieka ne vien vizitinę kortelę. Tas klausimas vertas ir sąžiningo ŽS dëmesio.

Sausio 13-osios naktį

*Praskrido juodą naktį
Pro Gedimino bokštą
Balta, balta gulbelė
Su broliais sakalais –
Virš Trių kryžių kalno,
Kur ne kiekvienas gali
Pakilt nemirtingumo
Paženklinantis sparnais...*

*Tą naktį tankai gaudė,
Tą naktį žmones šaudė,
Kurie nebenorejė
Imperijai vergaut –
Iš šimtmečių atskridę
Pilėnų dviasios skraidė
Ir jokie okupantai
Nepajégė pagaut...*

Skelbimai

Laisvės gynėjų dienos renginiai Kaune

Sausio 12 d. 18 val. Laisvės gynėjų paminėjimas ir gėlių padėjimas prie Laisvės paminklo, atminimo laužai Vienybės aikštėje.

Sausio 13 d. 11 val. šv. Mišios už žuvusius Kristaus Prisikėlimo bažnyčioje (Žemaičių g. 31B, Kaune).

12.30 val. Tito Masiulio pagerbimas Petrašiūnų kapinėse ir Juozo Vaidoto pagerbimas Romainių kapinėse.

17.30 val. Šv. Arkangelo Mykolo (Įgulos) bažnyčioje Sausio 13-osios aukų atminimui Kauno valstybinis choras atlikis Č. Sasnausko „Requiem“ (choro meno vadovas Petras Bingelis). Solistai: Jurgita Šalčiūtė (mecosopranas), Kęstutis Jakieliūnas (tenoras), Robertas Jančkaitis (baritonas). Diriguos Petras Bingelis.

Kauno Vytauto Didžiojo karo muziejus

(K. Donelaičio g. 64, tel. (8 37) 32 09 39)

Kviečia aplankyti parodą „Be reikalo nepakelk, be garbės nenuleisk!“ (XVI–XXI a. kardų ir spagų istorija bei vystymosi raida), ekspozicijas: „Lietuvos priešistorė“, „Lietuvos Didžiosios Kunigaikštystės XIII–XVIII a. karybos istorija“, „1812 m. karas ir 1831 m., 1863–1864 m. nacionaliniai sukilimai Lietuvoje“, „Kultūra Lietuvoje XIX a. pab.–XX a. pr.“, „Lietuvių nacionaliniai daliniai svetimų valstybių kariuomenė nuo XIX a. antrosios pusės iki XX a. pr.“, „Pirmojo pasaulinio karo veiksmai Lietuvoje“, „Kovų dėl Lietuvos Nepriklausomybės bei Lietuvos kariuomenės (1918–1940) istorija“, „Lituanicos“ memorialinė ekspozicija, Žuvusių už Lietuvos laisvę kriptą, Pogrindžio spaustuvė „ab“ (Salių k., Domeikavos sen., Kauno r.), Vytauto Didžiojo karo muziejaus Karo technikos ir transporto Vilniaus skyrių (Olandų g. 21A, Vilnius).

Ekspozicijos atidarytos trečadieniais–sekmadieniais 10.00–17.00 val. Karo technikos ir transporto Vilniaus skyrius atidarytas pirmadieniais–penktadieniais 8.00–17.00 val.

SL289

Redaktorė - Jolita Navickienė

Redakcija: Aušra Šuopytė,

Dalia Maciukevičienė,

Vesta Milerienė

Tremtinys

Mūsų adresas: Laisvės al. 39, LT-44309 Kaunas, tel. (8 37) 323 204, faksas (8 37) 323 214
Indeksas 0117. El. paštas: tremtinys@erdves.lt , LPKTS puslapis interne: http://www.lpkts.lt
Įmonės kodas 3000 32645. Ats./sąsk. AB "Vilniaus bankas", kodas 70440,Nr.LT18 70440600 0425 8365.
Spausdino spaustuvė UAB "Rinkos aikštė", Josvainių g. 41, Kėdainiai
Offsetinė spauda 2 sp. lankai. Tiražas 3530. Užs. Nr.

ILSEKITES RAMYBEJE

Violeta Lozickienė

1927–2008

Gimė Kaune, tarnautojų šeimoje. 1941 m. šeima buvo ištremta į Novosibirsko sr. Karasuko gyv. Tėvas buvo atskirtas nuo šeimos ir mirė Archangelsko sr. Violeta Sibire įgijo medicinos secess specialybę. 1956 m. grįžo į Lietuvą. Apsigyveno Kaune, dirbo pagal specialybę įvairiose gydymo įstaigose. Sukūrė šeimą. Užaugino sūnų ir dukterį.

Palaidota Kauno Panemunės kapinėse. Užjaučiame artimuosius.

LPKTS Kauno filialas

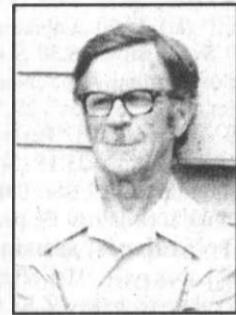
Bronislovas Blažys

1916–2008

Gimė Devynduonių k., Kėdainių r. Vėliau persikelė į Akmenės k., Ramygalos r. 1951 m. su šeima buvo ištremtas į Tomsko sr. Teguldeto r. Staro Šumilovo gyv. Dirbo stalių dirbtuvėje. Visi ten mirė lietuvių buvo laidojami jo pagamintuose karstuose. 1958 m. grįžo į Lietuvą. Pasistatė namą Krekenavoje ir dirbo staliumi. Ypač daug prisidėjo prie Krekenavos bažnyčios puošybos. Užaugino tris sūnus. Buvo aktyvus LPKTS narys.

Palaidotas Krekenavos kapinėse. Užjaučiame sūnų ir artimuosius.

Buvę Staro Šumilovo tremtiniai

Konstancija Juravičiūtė-Ivanauskienė

1937–2008

Gimė Kauno r. Garliavos apyl. Jurginiškių k. 1948 m. kartu su tėvais ištremta į Irkutsko sr. Usolės rajoną. 1957 m. bėgė vidurinę mokyklą ir išstojo į Irkutsko universitetą Fizikos-matematikos fakultetą. Nepradėjusi studijų kartu su tėvais grįžo į Lietuvą. Garliavos vidurinėje mokykloje išlaikius brandos egzaminus išstojo į LŽUA Hidrotechnikos ir melioracijos fakultetą. Dirbdama Hidrotechnikos ir melioracijos institute Vilniuje, Kėdainių rajone, išstojo į aspirantūrą, toliau institute dirbo mokslinį darbą. Sukūrė šeimą, susilaukė sūnaus. Aktyviai dalyvavo Sajūdžio veikloje, buvo LPKTS Kėdainių filialo valdybos narė.

Palaidota Kauno r. Jonučių kapinėse.

Nuoširdžiai užjaučiame sūnų, vyra ir artimuosius.

LPKTS Kėdainių filialas

Albinas Palevičius

1926–2008

Gimė Utenos aps. Vyžuonų valsč. Vastapė k. 1944 m. išstojo į Vytauto apyg. Liuto rinktinės partizanų būri, dėvė priesaiką, gavo Liepos slapyvardį. Dalyvavo Vilkabrukių kautynėse. Apdovanotas Pasipriešinimo dalyvio kryžiumi. 1946 m. buvo suimtas Nolėnų kaime. Nuteistas 10 m. ir 5 m. be teisių. Kalėjo Uchtos ir Vorkutos lageriuose. Į Lietuvą grįžo 1958 m.

Nuoširdžiai užjaučiame žmoną, dukterį, sūnų ir vaikaičius.

Atkurto Vytauto apyg. partizanai

LKKAS malonai kviečia visus, turinčius dokumentinės ar vaizdinės medžiagos apie Lietuvos kariuomenės karininkus, ypač – apie pokario ginkluotojo pasipriešinimo dalyvius, turinčius karininko laipsnį, prisidėti prie daugiatomės enciklopedijos "Lietuvos kariuomenės karininkai 1918–1953" rengimo. Rašykite: Vytautui Zabielskui, Pušų g. 17–4, Vilnius. Tel. (8 5) 272 3828. Arba Astai Rėklaitytei, Kačanausko g. 18-7, Kaunas. Tel. (8 37) 734 218, 8 652 94 228.